

Celý svět se bouří proti transgender sportovkyním. Vůči ženám to není fér, dokládají analýzy

- CZ24 News | 13. května 2022

Ožehavé téma, které láká k vyjádření i celebrity působící mimo sport. Vždy, když se objeví případ transgender osoby – zejména biologického muže poměřujícího síly se ženami – je z toho velké haló. „Pokud nemá dojít ke vzbouření sportovkyň a nedejbože bojkotu závodů z jejich strany, musí se pravidla upravit tak, aby měly všechny rovné podmínky,“ řekl pro CNN Prima NEWS šéf Národní sportovní agentury Filip Neusser.

Největší pozornost si za poslední měsíce vysloužila Lia Thomasová. [Americká plavkyně, která přivádí svou dominanci k zoufalosti soupeřky na univerzitní půdě](#). Ještě před dvěma lety závodila v dresu Pennsylvánské univerzity v mužské kategorii, než loni po dokončení hormonální léčby mohla začít soupeřit se ženami, které navíc začala porážet. Často velmi drtivě. Nedávno uspěla i ve finálovém souboji s Emmou Weyantovou, stříbrnou medailistkou z loňských olympijských her v Tokiu.

Pak je tu transgender [vzpěračka Laurel Hubbardová](#). Ta poměřovala síly s biologickými ženami ve vyloženě silovém sportu. Do svých 35 let zvedala železné kotouče jako muž pod jménem Gavin Hubbard a měla za sebou i solidní výkony, když například v roce 1998 stanovila tehdy platný juniorský novozélandský rekord (v kombinaci trhu a nadhozu zvedla nad hlavu 300 kilogramů).

Od roku 2013 je z ní žena a úspěšně se kvalifikovala na loňské hry v Tokiu v kategorii nad 87 kilogramů. I vzhledem k pokročilejšímu věku v olympijské soutěži pohořela, ale už jen to, že se kvalifikovala pod pět kruhů na úkor jiných vzpěraček, způsobilo značnou nevoli.

Na podobné znepokojení narazila [MMA zápasnice Alana McLaughlinová](#), když si na podzim připsala

první vítězství v kleci. Bojovnice takzvaně po „transitu“ musela hledat dlouho, než našla soupeřku ochotnou čelit osobě, která byla 33 let muž.

Johnson: Biologičtí muži by neměli soupeřit se ženami

Naposledy se veřejnost dozvěděla o cyklistce Emily Bridgesové. [Na konci února ještě jako Zach Bridges získala zlato a bronz na univerzitním šampionátu v Glasgow](#). Poslední březnový víkend už se měla jako Emily představit na národním mistrovství v omniu po boku pětinasobné olympijské šampionky Laury Kennyové, protože splnila kritéria Britské cyklistické federace, která stanovuje, aby hladina testosteronu u závodníků nepřesáhla 5 nanomolů na litr během posledních 12 měsíců. To způsobilo bouři ze všech možných stran, následoval zákaz startu. Ne kvůli protestům, nýbrž poměrně banální překážce – byla totiž stále registrovaná jako muž.

V souvislosti s kauzou Bridgesové čelil britský premiér Boris Johnson otázce, zda by trans-ženy měly mít možnost soupeřit s biologickými ženami neboli cisgender sportovkyněmi. „Nemyslím si, že by biologičtí muži měli soutěžit v ženských sportovních soutěžích. Možná je to kontroverzní, ale mně to prostě připadá rozumné,“ zněla odpověď.

„Celou situaci podrobně sleduji a můžu říci, že se účast transgender sportovců řeší čím dál více,“ uvedl pro CNN Prima NEWS Filip Neusser, šéf tuzemské Národní sportovní agentury. „Osobně s panem premiérem Johnsonem v mnohém souhlasím. Jednoznačně jsem zastáncem toho, že sport má spojovat lidi a jsem proti jakékoliv diskriminaci, ať už na základě pohlaví, rasy nebo náboženství. Na druhou stranu je potřeba, aby všichni sportovci v dané kategorii měli férové podmínky, a tato podmínka je mnoha vědci a doktory zpochybňována,“ dodal. Podle něj v Česku zatím žádné třenice kvůli této problematice nenastaly, na podobný případ doposud nenarazil.

Šéf Národní sportovní agentury Filip Neusser si myslí, že je třeba ohledně transgender sportovkyň nastavit jasná pravidla. Zdroj: Profimedia.cz

Přesto v tuzemsku téma rezonuje, důkazem budiž vyjádření české triatlonistky Terezy Zimovjanové. „Už od mala jsou malí kluci rychlejší než malé holčičky. Čím jste starší, tím se ten rozdíl zvětšuje. Neumím si představit, že ve dvaceti projdete změnou na holku, a protože jste rok měli snížený testosteron, tak můžete závodit s holkami. Co všechny ty roky, co jste se vyvíjel a trénoval jako kluk?“ napsala na Twitteru.

[Ze studie Valérie Thibaultové a dalších autorů z roku 2010](#) vyplývá, že rozdíl ve výkonech při světových rekordech v mužských a ženských kategoriích je v průměru kolem 10 procent (např. u plavání na 800 m volným stylem je to 5,5 %, u skoků do dálky přes 18,8 %, zatímco u vzpírání dokonce až 36,8 %). Ženy zkrátka neběhají, neplavou a nejezdí stejně rychle jako muži.

Není se čemu divit. Muži jsou fyziologicky o 30–45 % silnější a o 10–20 % rychlejší než ženy, mají o cca 40 % vyšší množství svalové hmoty a méně tukové tkáně, což je výhodou v silových, kolektivních i vytrvalostních sportech. Mají také vyšší hustotu kostí, vyšší srdeční výdej, aerobní kapacitu a podobně.

Hormonální léčba – snížení hladiny testosteronu – se na první pohled může zdát jako určitá cesta k redukci těchto „výhod“. Dříve se pracovalo s hranicí 10 nanomolů na litr, teď už organizace po „přeběhlicích“ požadují 5 nanomolů na litr. [Předloni vydaná studie Anny Wiikové a dalších](#) však hovoří o tom, že procedura na výkonnost prakticky nemá vliv. Množství svalové hmoty sice nepatrně klesá, ale hustota minerálů v kosti, hustota kostní tkáně ani síla se po roční hormonální léčbě nemění. Tím pádem zůstává obrovská výhoda oproti soupeřkám.

Aktuální situace není komfortní pro nikoho

V jednodušší verzi to potvrzuje svými informacemi i Neusser: „Jeden z našich nejlepších sportovních lékařů Jiří Dostál se tomuto tématu věnuje a jednoznačně říká, že když na rok snížíme hladinu testosteronu, je to naprosto nedostatečné, protože ty hlavní změny se udály už v pubertě. Je to jednoznačná výhoda, kterou ostatní nemohou mít,“ dodal s tím, že sport tímto trpí. Nediskutuje se pak o výkonech žen, které tvrdě trénují, ale o tom, jestli má transgender sportovkyně výhodu, nebo ne.

Neumím si představit, že ve dvaceti projdete změnou na holku, a protože jste rok měli snížený testosteron, tak můžete závodit s holkami. Co všechny ty roky, co jste se vyvíjel a trénoval jako kluk?

Leckdo poukazuje na to, že konkrétně v kontaktních sportech jako ragby nebo MMA silová převaha získaná v pubertě výrazně zvyšuje riziko zranění.

Třaskavé téma je obtížné řešit. V době, kdy se bojuje o plnohodnotné zapojení transosob do společnosti, by kompletní vyřazení transgender sportovkyň ze ženských sportů mohlo být z některých stran považováno za diskriminační. Na druhou stranu, byly zmíněny objektivní fyziologické rozdíly evidentně narušující fair play ženského sportu. Jak tedy postupovat?

„Za mě by bylo na místě nastavení lepších pravidel pro účast transgender sportovců tak, aby se pak řešily pouze výkony a nikoliv výhody, které sportovci mají. Aktuální situace není komfortní ani pro sportovkyně, které cítí nespravedlnost, ani pro transgender sportovkyně, jejichž vítězství jsou zpochybňována,“ myslí si Neusser, podle kterého není současný stav udržitelný.

„Pokud nemá dojít ke vzbouření sportovkyň a nedejbože bojkotu závodů z jejich strany, musí se

pravidla upravit tak, aby měly všechny rovné podmínky. A ani jedna strana nebyla diskriminovaná kvůli svým fyzickým předpokladům," zakončuje.

Žádné důkazy, jen emoce

Výše zmíněná vzpěračka Laurel Hubbardová má na kontroverze ohledně zapojení sportovkyň po hormonální léčbě mezi cisgender ženy svůj pohled. Názor první transgender olympioničky v historii s uvedenými studiemi nekoresponduje.

„Myslím si, že často tyto negativní vzkazy a celkově negativní vnímání nejsou ve skutečnosti založeny na důkazech nebo principech, ale spíše na emocích. Lidé takto mnohdy reagují ze strachu nebo nekomfortu a já doufám, že časem to budou vnímat širší perspektivou,“ řekla při setkání s novináři po olympiádě v Tokiu.

Plavkyně Lia Thomasová [zase v březnu pro Sports Illustrated](#) podotkla, že svoji nynější diskutovanou roli ve sportu bere jako posláním. „Chci jen ukázat trans-dětem a mladším trans-sportovcům, že nejsou sami. Že si nemusí vybírat mezi tím, kým budou, a sportem, který milují,“ zdůraznila.

Podle americké lékařky a výzkumnice Joanny Harperové by nejšetrnějším řešením pro všechny bylo rozlišovat úrovně, na kterých se transgender sportovkyně pohybují. Aby mohly dělat sport, který milují, ale zároveň nebraly ostatním velké příležitosti. „Tam, kde neexistují žádné profesionální smlouvy, žádné peníze, žádná olympijská sláva, bychom v této problematice měli být velmi inkluzivní,“ [vedla pro New York Times](#).

[ZDROJ](#)